

For de Tienders Vedkommende, der ikke kunne betegnes som Landbrugsskatter, (Fugletiede og Hvaltiede), gøre de anførte Hensyn sig ikke i samme Grad gældende, men ogsaa for dem gælder det dog, at det maa anses som meget ubilligt, at netop de Arter af Produktion beskattes fremfor saa mange andre og til Dels mere lønnende og mindre besværlige Arbejder. Fugletieden hviler endog som Produktionsafgift paa et særlig farefuldt Arbejde; og Hvaltieden (i dens i praktisk Henseende i Virkeligheden eneste betydningsfulde Form, nemlig som Tiende af Grindfangster, hvor den udgør 10 pCt. af Bruttoudbyttet) er en meget stærk Beskatning af en Produktion, hvis Udbytte særlig kommer den ubemidlede Del af Befolkningen til Gode.

De ommelte Grunde motivere formentlig tilstrækkelig en Ophævelse af de endnu tilbageværende Tiender saaledes, at Udbyttebeskatningen for de 2 sidstnævnte Tiender helt hæves og for Landbrugstienderne omsættes til en væsentligt mindre, fast Skat paa Jordens Taksationsværdi.

Hvad de 3 øvrige under Nr. 1 anførte Afgifter angaar, er det for de 2 sidstnævnte Vedkommende væsentlig Hensigtsmæssighedshensyn, der motivere en Ophævelse, idet de ere saa smaa, at deres Udbytte knapt svarer til den med deres Oprævning forbundne Ulejlighed. De indbragte saaledes i 1901—02 tilsammen kun 431 Kr. 52 Øre ved en Oprævning af 16 Øre hos hver af 2,697 Personer. — Anderledes forholder det sig med det saakaldte Præsttal, idet denne Afgift, rettelig erlagt, vilde udbringe aarlig ca. 3,200 Kr. Ogsaa denne Afgift er en Kopskat, der hviler med ca. 33 Øre paa hver Kommunikant eller i alt ca. 9,770 Personer. Efter de Oplysninger, man har om dens Oprindelse og Beskaffenhed, er der næppe nogen som helst Tvivl om, at det maa anses som en retlig Pligt at udrede Præsttallet, men det er ikke desto mindre en Kendsgerning, at det langt fra i alle Sogne udredes rettelig, hvortil Grunden sikkert for største Delen er den, at Præsterne, der selv maa besørge Oprævningen, have ment at burde undlade at anvende retslige Midler for at faa Afgiften ind.

De Afgifter som ved Lovudkastet tilsigtes ophævede, udgøre efter Gennemsnitsudregning, jvfr. herom nærmere nedenfor, og med afrundede Tal, forsaavidt de ikke er uforandrelige fra Aar til Aar:

	Kr.	Kr.
1. Tiender:		
a. Tilfaldende Præsterne	4,900	
b. — Kirkerne.	4,900	
c. — Sysselmændene....	2,160	
d. — Staten...	2,850	
		14,810
2. Præsttal		3,000
3. Lagmandstold		216
4. Bidrag til Fonden for forulyk-		
kedes Efterladte		216
		18,242

Idet man i Lagtinget har forudsat, at Statskassen i Henhold til Grundsætningen i Lov om Afløsning af Tiende af 15. Maj 1903 vil overtage $\frac{7}{25}$ Dele af Tienden eller 4,100

har man regnet med, at det Beløb, for hvilket der skal ydes Statskassen Godtgørelse, udgør 14,142

Med Hensyn til Maaden, paa hvilken Udkastet foreslaar denne Godtgørelse tilnybragt, har man fulgt den ved Lov af 30. Marts 1892 om forskellige Skatter og Afgifter paa Færøerne anviste Vej, idet man, som allerede ovenfor bemærket, foreslaar den ved anførte Lov til Afløsning af Læsteafgift og Fisketiende paalagte Indførselsafgift af Spirituosa m. m. forhøjet, dog saaledes, at man gennem en Forhøjelse af Kongs- og Matrikuls-katten lader de faste Ejendomme bære en mindre Del af Vederlaget til Statskassen.

Forhøjelsen af Kongs- og Matrikuls-katten, der i Lagtingets Udkast af 1907 foreslaas fastsat til 44 Øre pr. Skattemark af 400 $\frac{24}{100}$ Mark (medens den i Udkastet af 1904 var sat til 24 Øre pr. Skattemark), vil tilføre Statskassen en forøget Indtægt af ca. 1,760 Kr. aarlig:

Det Beløb, som skal dækkes ved Indførselsafgiftens Forhøjelse, udgør saaledes	14,142 Kr.
÷	1,760 —
	<u>12,382 Kr.</u>

og naar hertil lægges de ovennævnte ved Lov af 30. Marts 1892 mod Paalæg af Indførselsafgift ophævede Afgifter, der da forudsattes at udgøre. 16,800 —
udkommer som det Beløb, der skal dækkes af den samlede Indførselsafgift 29,182 Kr.

Ved Bedømmelsen af, hvorvidt Indførselsafgiften ved de i Forslagets § 1 foreslaaede forhøjede Sætser kan ventes at ville naa det sidstnævnte Beløb, maa det imid-